

1. Het geloofsleven van de ouders van Mozes

Zingen: Psalm 77:6
Schriftlezing: Hebrëëën 11:23-31
Zingen: Psalm 105:14 en 15
Zingen: Psalm 8:2
Zingen: Psalm 93:4

Mijne geliefden, Datheen zingt in Psalm 22 vers 16:

Uit hen zal altijd iemand komen voort,
Om den nakomers te leren Uw woord.

Dat vinden we ook in het Schriftgedeelte waarbij we willen stilstaan. Jozef mocht op zijn sterfbed in het geloof zien dat de kinderen Israëls zouden uittrekken uit Egypte. Dat was voor hem een geloofszekerheid. Hij wist niet hoe de Heere dat zou doen. Maar zestig jaar nadat hij dit geloofsgetuigenis heeft gegeven, werd Mozes geboren. Hij werd door de Heere afgezonderd om het volk te verlossen. Toen hij geboren werd, en zijn vader en moeder in de wieg keken, mochten ze geloven dat hij de verlosser was die de Heere zond.

Met de hulp des Heeren hopen we daarbij stil te staan. De tekst vindt u in Hebrëëën 11, daarvan vers 23:

Door het geloof werd Mozes toen hij geboren was, drie maanden lang van zijn ouders verborgen, overmits zij zagen dat het kinderen schoon was; en zij vreesden het gebod des konings niet.

We schrijven boven onze overdenking: *Het geloofsleven van de ouders van Mozes*. Een drietal gedachten:

1. Hun geloofsbeproeving;
2. Hun geloofsoefening;
3. Hun geloofskracht.

We staan stil bij: *Het geloofsleven van de ouders van Mozes*. Wat is het groot, kinderen, als je ouders mag hebben die beiden in dat geloof mogen delen. Die ook mogen beschermen, bewaren – menselijkerwijs gesproken – voor alle bedreigingen, zeker in deze tijd. We letten op:

1. Hun geloofsbeproeving. We hopen kort na te gaan in welke tijd Mozes werd geboren. Toen wees niets erop dat het volk nog ooit verlost zou worden. Maar de Heere is de Getrouwe. Op Zijn tijd zond Hij Mozes, om door Gods kracht het volk te verlossen;

2. Hun geloofsoefening. We staan dan met name stil bij de woorden: ‘Overmits zij zagen dat het kindeken schoon was’;

3. Hun geloofskracht. Ze hebben hun jongetje drie maanden mogen bewaren, en ze waren niet bevreesd voor de koning, die geboden had dat alle jongetjes in de Nijl geworpen moesten worden.

Mocht de Heere in spreken en luisteren met Zijn Geest aanwezig zijn, tot roem van Zijn genade.

1. Hun geloofsbeproeving

Gemeente, Mozes is geboren in een tijd waarin Farao het volk Israël wilde uitroeien. Er regeerde toen (zie Ex. 1:8) een Farao die Jozef niet meer had gekend. Het volk Israël was een vruchtbaar volk. Het groeide en werd een machtig volk. Dat was voor de Farao een groot gevaar. Hij wilde dat volk

gaan vernietigen. Ontzaglijk! Terwijl de Heere in het voorgeslacht van deze Farao en het Egyptische volk zoveel weldaden had gegeven, vanwege het Joodse volk dat in hun midden was. De Egyptenaren mochten delen in de weldaden van de Israëlieten.

Denkt u er weleens aan dat op dit moment ook de hele wereld mag delen in de weldaden des Heeren omdat er nog een volk op aarde is dat de Heere dient en vreest? Er wordt wel gezegd: 'Gods kinderen zijn de kurken waarop de wereld nog drijft.' Daarom bestaat de wereld nog. Er moeten er namelijk nog worden toegebracht. De vraag is echter: Hoe gaan wij met al die weldaden om? Zijn wij niet net als Farao? Slaan wij met al onze weldaden – ook met onze kerkgang – de Heere niet in het aangezicht?

Het volk van Israël groeide in Egypte. Die belofte had de Heere aan Jakob gegeven. Hij had gezegd: 'Zie, Ik zal u vruchtbaar maken en u vermenigvuldigen en u tot een hoop van volken stellen.' Wat zal het geweest zijn voor het Joodse volk, voor Gods kinderen, toen ze zagen dat de Heere de Getrouwe is. Dat Hij wat Hij gezegd heeft, ook zal volvoeren. Want het volk wérd groter en groter. Ze waren slechts met enkelen in Egypte gekomen, maar ze waren uitgegroeid tot een zeer groot volk. Wat een troost voor het ware Israël! Ook nu nog. Als we mogen zien dat de Heere Zijn beloften vervult, in uw eigen leven of in het leven van anderen, is dat ook nu nog tot troost. Dat brengt in de diepte. Dat geeft een aanbidding van de Heere.

In die dagen was het echter tot grote vijandschap van Farao en Egypte. Ze wilden het Israëlitische volk uitroeien. Daarin zien we de strijd die ook nu nog heerst, de strijd tussen het Vrouwenzaad en het zaad van de slang. Farao denkt te kunnen heersen over leven en dood. Satan denkt dat hij het volk

kan uitroeien. Waarom? Omdat dan de Christus niet geboren zal worden. Maar de Heere regeert, en Hij zal Zijn almacht tonen. Ook vandaag.

En, waar men ooit de wildste volken vond,
Zal God ontvangen
Aanbidding, eer en dankb're lofgezangen.

Farao wilde het volk uitroeien. Hij probeerde dat eerst listig te doen. We lezen in Exodus 1 vers 10 dat hij zei: 'Komt aan, laat ons wijselijk tegen hetzelfde handelen.' Wanneer Stefanus dit aanhaalt in Handelingen 7, noemt hij dat niet 'wijselijk' maar legt hij meer de nadruk op 'listigheid'. Wat deed Farao? De herders mochten niet langer herder zijn. Ze moesten zware bouwvakarbeid gaan verrichten. Ze moesten steden gaan bouwen. Dat was zware arbeid, die – zo meende hij – lichaam en geest zou doden. Dan zouden de mannen als ze 's avonds moe thuiskwamen geen tijd meer hebben voor hun vrouw. Ze zouden vermoeid op bed gaan liggen. En ... lukte dat? Nee, het volk werd groter en groter. De Heere *z*ál Zijn belofte vervullen. God wijkt niet voor satan, ook niet voor een mens als Farao of voor ons.

Maar de voorzichtigheid des HEEREN
Doet Zijn voornemen vast bestaan;
Dat Hij eens besluit t' Zijner ere,
Zal zonder hindering voortgaan.

Hij zal overwinnen. Toen de eerste list niet lukte, kwam Farao met een tweede. De vroedvrouwen Sifra en Pua, die hielpen bij de bevalling, kregen opdracht om alle pasgeboren jongetjes te doden. Verschrikkelijk voor de ouders, maar ook voor

de kraamhulpen. Wat een verschrikkelijk bevel! Maar deze twee vrouwen hebben het niet gedaan, want ze vreesden de Heere. Ze konden zo'n goddeloos bevel niet opvolgen. Zij wisten dat – als het volk vernietigd zou worden – de Christus niet geboren zou worden. Dan zouden ze eeuwig in de klauwen van satan blijven. Dan zouden ze nooit verlost worden. Dan was het verloren. Daarom weigerden ze. En wat lezen we? Dat de Heere daarom aan deze vroedvrouwen goeddeed. Ondanks de listen van Farao, ondanks de aanslagen van satan, vermeerderde het volk en het werd zeer machtig. Daarin zien we wat Psalm 72 zegt:

Als hen geweld en list bestrijden,
Al gaat het nog zo hoog;
Hun bloed, hun tranen, en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.

Dat was toen zo, dat is vandaag de dag nog zo. Wie door God bewaard wordt, is wel bewaard. De listen van satan zijn ook nu menigvuldig. Maar de Heere bewaart Zijn kinderen. Hij is de vurige Muur rondom degenen die Hem vrezen. Hij zal in Zijn heerlijkheid in het midden van hen wonen.

Toen bleek dat deze listen mislukten, werd Farao nog wreder. De ouders kregen het bevel om zelf hun pasgeboren zoontjes te doden. Ze moesten ze in de Nijl werpen als voer voor de krokodillen. Ontzaglijk! Deze Farao was nog wreder dan Herodes, die zijn soldaten uitzond in Bethleem om daar de kinderen te doden. Herodes wilde ook de Christus uitroeien. Gedreven door satan is dat ook het plan geweest van Farao. En ... als de ouders het zelf niet deden, kreeg het Egyptische volk de opdracht om de kindertjes te doden. Ze werden verplicht tot een openbare moord.

De Nijl was trouwens niet zomaar een rivier. Nee, de Nijl werd vereerd als een god. Zó wilde Farao, zo wilde satan dat de kinderen geofferd zouden worden aan de goddeloze god van Egypte. In het paradijs hebben ook wij ons hart opgeofferd aan satan. Als we onbekeerd zijn, luisteren we naar satan. Dan drinken we de wateren van zonde en ongerechtigheden in. Dan hebben we het zo goed in de zonde, ook al gaan we naar Gods huis. We offeren als onbekeerde onszelf iedere dag aan satan. Toch mag u nog in het huis des Heeren komen. U mag nog op de plaats zijn waar de Heere kan en wil werken. Hij kan u in Zijn huis nog rukken uit de klauwen van satan.

We gaan terug naar Egypte. De kindertjes moesten geofferd worden aan de god van Egypte, ze moesten in de rivier de Nijl geworpen worden. En in die tijd, toen het zo benauwd was, toen Farao het volk wilde uitroeien, toen satan leek te winnen, toen de haat van de Egyptenaren ten opzichte van het Israëliësch volk ontzettend groot was, toen het volk ten dode was opgeschreven, toen ... toen was de tijd aangebroken dat de Heere de belofte aan Abraham gezworen, zou vervullen (Hand. 7:17). Toen alles vastliep en de dood voor ogen was, toen het menselijkerwijs omkomen werd, toen was het tijd dat de Heere Mozes geboren deed worden. Begrijpt u nu waarom we aan het begin van de dienst Psalm 22 vers 16 hebben genoemd?

Uit hen zal altijd iemand komen voort,
Om den nakomers te leren Uw woord.

Denkt u dat de Kerk des Heeren toen gedacht heeft dat de verlossing zou komen? Ik denk dat ze gezucht hebben als het

geloof niet in oefening was: 'De HEERE heeft ons vergeten en ons verlaten.' Ze zullen gezocht hebben als vele eeuwen later het volk in Babel: 'Wij zijn afgesneden.' Misschien zijn er onder ons wel die moeten zeggen: 'Wij zijn afgesneden. We zullen moeten omkomen, en dat door eigen schuld.' Bij degenen die een belofte hebben ontvangen kan alles zo anders gaan, het kan zo tegengesteld zijn aan dat wat de Heere beloofd heeft. Dan is het: 'Wij zijn afgesneden.' Maar nee, hetgeen uit Gods lippen ging, blijft vast en onverbroken. De Heere heeft aan Abraham beloofd dat Zijn volk uit Egypte verlost zou worden. De Heere heeft het bevestigd op het sterfbed van Jakob, toen hij als het ware het land al aan het verdelen was onder zijn zonen. Jozef heeft door het geloof getuigd dat het volk zou uitgaan uit Egypte. Zijn beenderen zijn zestig jaar lang het getuigenis geweest dat God Zijn waarheid nooit zal krenken, maar dat Hij eeuwig aan Zijn verbond zal gedenken.

Wat was de nood groot in de tijd dat Mozes geboren werd. Wat is toen het geloof van Gods kinderen beproefd. Ze hadden toen Psalm 77 vers 6 nog niet zoals wij dat kennen, maar de omstandigheden waren wel:

Zou God Zijn genâ vergeten?
Nooit meer van ontferming weten?
Heeft Hij Zijn barmhartigheên
Door Zijn gramschap afgesneên?

Dat was de nood van de godvrezende ouders van Mozes. Het volk Israël werd verdrukt. De verlossing leek zo ver weg. Hoe vermoeden we dat dit hen terneerdrukte? Flavius Josephus schrijft dat vader Amram de nood van het volk bij de Heere bracht. Wat was de nood van Gods volk? Het was alsof satan

had gewonnen. Daar sprak Amram niet met andere mensen over, maar hij bracht deze nood voor Gods aangezicht. Als hij om zich heen keek, zag hij dat alles tégen de vervulling van de belofte leek in te gaan. Maar toch riep hij de Heere aan. Dat is de enige weg. Ook in natuurlijke benauwdheid.

Er is onder ons ook veel benauwdheid. Niet alleen bij mensen van middelbare leeftijd. Ook bij oude mensen en kinderen en jongeren. Voor alle nood, ook voor psychische nood, is er maar één plek waar u uw nood het beste kunt neerleggen. Dat is aan de voeten van Christus. Smeek of de Heere nog middelen wil schenken om de omstandigheden waarin velen verkeren te kunnen verlichten.

Amram heeft volgens Flavius Josephus de hemeltrouwen bestormd. En de Heere heeft verhoord. Daarom durven we te zeggen: 'Houd aan, gij zuchtende Kerk. Houd aan, u die geen uitkomst meer ziet. Grijp moed, uw hart zal vrolijk leven, volk.' De Heere zegt in Psalm 50: 'Roep Mij aan.' Of het psychische nood betreft of een lichamelijke ziekte: 'En roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.' Dat wordt niet alleen tot Gods kinderen gezegd, maar tot het hele Joodse volk.

Niet alleen Amram, maar ook Jochebed zal gebeden hebben. Ze hebben samen de hemeltrouwen bestormd, en de Heere is hun gedachtig geweest. Toen hun kindje geboren werd, en zij in de wieg keken, mochten ze geloof oefenen. Dat geeft vreugde. Wanneer we een kindje of een kleinkind mogen ontvangen, o, wat geeft dat een vreugde. Wat zijn we dan blij! Maar als het geloof erbij komt, dan zijn we vrolijk in de Heere. We lezen: 'Overmits zij zagen dat het kindeken schoon was.' Dat zagen deze ouders door geloofsogen. Daarbij staan we stil in onze tweede gedachte:

2. Hun geloofsoefening

Ze zagen dat het kindeke schoon was. Wat betekent dat, jongens en meisjes? Dat het kindje gewassen was? Nee, ze zagen dat het een heel knap jongetje was, het had een heel lief innemend gezichtje. U zult zeggen: Iedere vader en moeder vinden hun pasgeboren kind het allermooiste kindje, ook al zou het een beperking hebben. Dat is ook zo. Zelfs al zou het kindje niet knap zijn, dan nog vindt u dat het mooiste kindje! Daar is op zich geen geloof voor nodig.

Hoe was het met deze ouders? Ze zagen allereerst een natuurlijke schoonheid. Lees Handelingen 7 vers 20 en de kanttekeningen. Hun kind was uitwendig een heel knap jongetje. Daarin zien we de hand des Heeren. Het was nodig dat hij schoon was, om de prinses die zichzelf zou gaan wassen en in het biezen kistje keek te bewegen om dat kind in het leven te behouden en hem als zoon aan te nemen. Zo'n knap jongetje was nodig om haar hart in te nemen.

Wat zien we hier hoe de Heere Zijn raad en welbehagen volvoert. Hier blijkt wat we lezen in Romeinen 8, namelijk dat de Heere alle dingen doet medewerken ten goede. Ook uiterlijke schoonheid. Als de Heere jou geschonken heeft dat je een knappe jongen of een knap meisje mag zijn, misbruik die schoonheid dan niet. Ga er niet mee pronken, maar smeeek of de Heere dit wil gebruiken tot Zijn eer. Dat is mogelijk. We zien het hier. Amram en Jochebed zagen allereerst met natuurlijke ogen dat het kindje schoon was. Ze zullen gezongen hebben: 'Zeer groot zijn Uw werken; zeer diep zijn Uw gedachten.' Ouders, als we een kindje krijgen uit de hand des Heeren, is er toch verwondering?

Maar ... ze zagen nog méér. Want toen ze op hun kind blikten, ging hun beider geloofsoog open. Toen zagen ze wat Handelingen 7 zegt, 'een uitnemende schoonheid'. In de

grondtaal staat er dat het kindje schoon was voor God. Het was schoon naar Gods maatstaf. Het kindje was schoon in Gods ogen. De Heere zag Zijn wonderlijk werk van genade in dat kindje. Er zal al verwondering geweest zijn dat het kindje geboren werd en dat het knap was om te zien. Maar wat zal er nog oneindig veel meer verwondering geweest zijn toen ze zagen dat uit hen zo'n kind geboren mocht worden. Dat uit hén een kind Gods geboren werd. Uit hen ... Het kindje was in zonden ontvangen maar mocht met het geloof geboren worden.

Wat zagen Amram en Jochebed in dat wiegje? De heerlijkheid Gods. Hun kind blonk als het ware. Die bovennatuurlijke schoonheid werd met bovennatuurlijke geloofsogen aanschouwd. Ze geloofden niet dat de Heere genade aan Mozes zou verheerlijken, maar ze geloofden dat de Heere Zijn genade al aan hun kind verheerlijkt hád. Mozes was als een Johannes, die ook in de baarmoeder dat genadeleven al deelachtig was. Mozes is als een bekeerd jongetje met het ingeplante zaligmakende geloof in zijn hart geboren. Ik denk dat zijn ouders gezongen hebben als een Zacharias:

O dierbaar kind, o stof van vreugd,
Geschenk van 't Alvermogen.

Wat zien we? Dat satan en Farao Gods wondere genadewerk niet kunnen tegenhouden. Dat geldt ook voor onze tijd. Gemeente, de Heere kan ook nu nog werken. Daarvan zingt de dichter:

Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht,
Tot in het laatste nageslacht.

Er zullen jonge ouders blijven die ook mogen geloven. Er zullen blijvend jonge kinderen zijn die mogen geloven. Omdat de Heere Dezelfde is, zullen er nog baby's zijn in wie het ware geloof is ingeplant. De Heere zegt het in Psalm 8 dat Hij uit de mond der kinderen en der zuigelingen Zijn sterkte zal grondvesten. Lieve ouders, u die in verwachting bent, smeed of uw kindje als het geboren wordt de schoonheid mag hebben naar Gods maatstaf. Smeed of u zelf mag zijn als een Amram en een Jochebed. Smeed: 'Heere, U bent toch Dezelfde, de Koning van oude tijden. U kunt het toch opnieuw werken?'

Wat zal er verwondering geweest zijn bij dat wiegje. Ze ontvingen een kindje met natuurlijke én geestelijke schoonheid. Maar ze zagen nóg meer. Kanttekening 59 zegt dat ze mogen geloven dat deze jongen door de Heere gezonden is om het volk uit Egypte te verlossen. Ze mogen dus geloven dat de Heere aan Zijn verbond zal gedenken. Wat bij iedere doopdienst klinkt, was voor deze ouders waarheid. Ze hadden het afgesmeekt toen de nood zo groot was. Nu mochten ze zien: Dít is de beloofde verlosser.

Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt.

Er zijn verklaarders die zelfs nog verder gaan. Zij zeggen dat waarschijnlijk de ontvangenis al in het geloof was. Amram en Jochebed hebben toen gesmeekt: 'Heere, U hebt het toch beloofd dat Uw volk verlost zal worden? (Gen. 15). U hebt toch gezegd dat we na vierhonderd jaar verdrukking verlost zullen worden en dat U Egypte zult straffen? U hebt het toch beloofd, Heere, dat U dan het volk van Israël zult doen uittrekken? Het gaat toch om Uw eer? Het lijkt alsof satan

zal winnen, maar U bent toch de Getrouwe? U bent toch de Almachtige? Wat U beloofd hebt, zult U toch doen?’

Wat is het een wonder geweest toen hun kind werd geboren, dat ze mochten geloven dat in het wiegje in hun huisje in Gosen de verlosser lag voor het volk Israël. En dat ze door deze verlosser mochten blikken op de Verlosser met een hoofdletter Die komen zou. In het volk van Israël lag de Messias al, de Christus, want Hij zou uit hun lendenen voortkomen. Mozes mocht daarop zien. We lezen ervan in de Hebreeënbrieff: ‘Achtende de versmaadheid van Christus [die in dat volk lag] meerderen rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte.’

Deze ouders hebben mogen geloven dat het volk uitgeleid zou worden, dat het in Kanaän zou komen. Maar ook dat de Christus geboren zou worden. Dat de belofte die de Heere aan Abraham schonk – ‘in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden’ – wáár zal worden. Gemeente, als Mozes niet geboren was, zou er nooit meer iemand tot de zaligheid gekomen zijn. Maar Mozes is geboren opdat Gods heilsplan zou voortgaan. Het Woord moest komen onder de heidenen, tot in Nederland toe.

En ... de God Die toen zo wonderlijk werkte, Die toen dat geloof gaf aan deze ouders, leeft nog. Zoals de Heere toen werkte, zo werkt Hij nog in het geloofsleven van Zijn kinderen. Keer op keer moet de Christus gebaard worden. Als een mens denkt om te komen in zijn diep doorleefde verloretheid, wordt Christus geboren. Hij wordt geboren als de ziel omringd is door satan. Als hij probeert om u in de wanhoop te brengen. Christus wordt geboren als u denkt om eeuwig naar recht te moeten verzinken in de goddeloosheid en de zwarthed van de rampzaligheid. Christus wordt geboren als u moet getuigen te zijn afgesneden. Als het verloren is. Dan blijft alleen de roep naar de Heere nog over,

net als bij Amram en Jochebed: 'O Heere, verlos mij uit de banden!'

Die roep wordt geboren als u gekneld ligt in de banden van de dood. Dan is er geen troost meer vanwege de angsten der hel. Dan is het omkomen vanwege eigen zonde en schuld. Dan zegt u met de dichter van Psalm 116: 'Maar ik riep den Naam des HEEREN aan.' Wat een eeuwig wonder als de Heere dan hoort. Niet om uzelf, maar naar Zijn welbehagen.

Kom, kent u dat? Kent u iets van die omstandigheden? Bent u weleens in de onmogelijkheid terechtgekomen? Werd het voor u ooit eeuwig omkomen? Stond satan gereed om u weg te trekken? Hebt u weleens aan Gods zijde mogen vallen? Dan zult u ook iets kennen van het eeuwige wonder dat dan getuigd mag worden met Jesaja: 'Een Kind is ons geboren.' Wanneer dat Kind van verre gezien mag worden en omhelsd, dan mag u ook geloven dat u verlost zult worden.

Gemeente, dit 'baringsproces' is iedere keer nodig. Dat gaat altijd vooraf aan nadere kennis van Christus. Het is keer op keer noodzakelijk om meer en meer ingeleid te worden in Wie God in Christus wil zijn. 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.' Als God iets laat zien van dit Kind, wordt een mens altijd opgeleid naar het welbehagen van de Vader. Dan wordt geleerd dat Zijn Naam Wonderlijk is. Dat Hij kan wat nooit iemand zal kunnen doen. Dat Hij de Raad, de hoogste Profeet is. Dat Hij de Sterke God is, Die u niet zal begeven noch verlaten. Dat Hij de Vader van eeuwigheid is. Dat wil zeggen dat Christus altijd voor Zijn kinderen zorgt. In Hem alleen is de vrede te vinden. In Zijn bloed hebben de gerechtigheid en de vrede elkander gekust. Dat is dan net zo zeker als het voor Amram en Jochebed een zekerheid was dat hun jongetje het volk Israël zou verlossen.

Wás die verlossing er ook direct? Nee, dat duurde nog tachtig jaar. Toch geloven we dat Amram en Jochebed zijn opgesprongen van vreugde in hun huisje in Gosen, omdat zij in het geloof mochten zien op de meerdere Mozes, Die zou doen wat Hij beloofd had. Want als het geloof in oefening is, dan is er zekerheid. Dan is het alsof je al verlost bent. Maar, pas als de verlossing er is, is er de vrijheid. Vrijheid in Christus.

Tussen de belofte en de vervulling ligt tijd. De Heere kan ook anders werken, maar meestal is het zo dat tussen de belofte en de vervulling een zekere tijd ligt. Dan komen Gods kinderen vaak terecht in een wachtkamer. Daar leert de Kerk smeken: ‘U verwacht ik den gansen dag.’ De wachtkamer van Gods kinderen is ook vaak een behandelkamer. Als we in onze dagen naar een dokter gaan, zitten we eerst in de wachtkamer, en als we behandeld moeten worden, gaan we verder naar de volgende kamer. Maar de Kerk komt – als de Heere de belofte geschonken heeft – in de wachtkamer terecht, waarin ze direct behandeld worden door de Heilige Geest.

Wat moet er dan gebeuren men hen die uitzien naar de vervulling van de belofte? Alles buiten Christus moet worden afgebroken. Al uw bevindingen, uw tranen, uw gebeden. Ja, ook uw werkzaamheden aan de troon der genade. We moeten de grond verliezen uit alles wat buiten Christus is. Al onze bouwsels moeten afgebroken worden. Zolang we nog zo bouwen op bouwseltjes, op bevindingen, op uitredingen, dan is dat een bewijs dat er te weinig ontdekking is. Als we verder ontdekt worden aan de vreselijke aard in ons binnenste, verliezen we al onze bouwseltjes buiten Christus. Christus zal alleen waarde krijgen in de weg van omkomen. Wij moeten alles kwijt. Maar dan wordt het ook waar:

'k Heb alles verloren,
Maar Jezus verkoren.
[Om dan naar de mate van het geloof te mogen zeggen:]
Wiens eigen ik ben.

In de wachtkamer – die ook behandelkamer is – leert het geloof verwachten. Daar wordt geleerd: ‘Hij zál komen.’ Dat zal zo ook geweest zijn bij Amram en Jochebed. De verlossing was er nog niet. Maar als ze in het wiegje keken mochten ze geloven.

Wanneer de Heere een belofte geeft, kunnen we wachten én verwachten. Dan is er geen rust totdat de Heere de geschonken belofte vervuld heeft. Dan wordt doorleefd: ‘Haast U tot mijn hulp, en red. Haast U, wil toch bijstand zenden. Uw komst is het alleen die mijn heil volmaakt.’

Wanneer werd het volk Israël uit Egypte verlost? Tachtig jaar later. Toen was er weer een doodsnacht. Alleen diegenen werden verlost, waar bloed aan de bovendorpel en de zijposten gesmeerd was. De Heere had gezegd: ‘Alleen als Ik het bloed zie, zal Ik aan u voorbijgaan.’ Zo is het ook met de levende Kerk. Er mag geen rust zijn, eer u vanachter het recht besprenkeld wordt met het levende en verse bloed van Christus. Na tachtig jaar ging de deur van de wachtkamer in Gosen open en werden ze verlost. De Kerk die de Deur ziet opengaan in Christus mag het ervaren: ‘Gij zijt verlost, God heeft u welgedaan.’

Was dat volk toen meteen in Kanaän? Nee, er volgden nog veertig jaren woestijnleven. Maar in de woestijn mag het geestelijke Israël leren:

Mijn Jezus geleidt mij door d' aardse woestijn,
Gestorven voor mij zal mijn zwanenzang zijn.

Als het geloof geoefend wordt, mag u ook in de wachtkamer geloofskracht ondervinden. Daarvan spreekt onze derde gedachte. Maar eerst zingen we uit Psalm 8 vers 2:

Uw mogendheid heeft sterkte willen gronden
Uit kind'ren, ja, uit zuigelingen monden [Mozes];
Zo breekt Uw hand des vijands boos geweld [Farao],
Daar Gij zijn haat en wraakzucht palen stelt.

3. Hun geloofskracht

‘Door het geloof werd Mozes (...) drie maanden lang van zijn ouders verborgen.’ Beide ouders kenden het geloof, maar – o eeuwig wonder – ze mochten het ook gelijktijdig beoefenen. Deze ouders waren door een dubbele band aan elkaar verbonden. Iedere man en vrouw worden door de Heere samengebracht. De Heere verbindt hen door de huwelijksband. Amram en Jochebed waren ook door onwrikbare banden aan elkaar verbonden. Maar ze mochten tegelijktijdig het geloof oefenen. Ze mochten drie maanden lang op Christus zien. Mede door dat knappe jongetje in de wieg, de komende verlosser van Israël, mochten zij drie maanden lang geloof oefenen in Christus, in Wie Gods beloften alle ja en amen zijn. ‘En zij vreesden het gebod des konings niet.’

Naar de mens gesproken mochten ze wel bevreesd zijn, want als zij hun kindje niet zouden doden, wachtte hun de doodstraf. Die straf zou zeker uitgevoerd worden als ze hen zouden vinden. Maar gemeente, als je mag zien op Christus, de Verwinnaar in de strijd Die Zijn volk de zegen zal geven – ook al is er doodsbedreiging – dan ben je niet bevreesd. Dan wordt de meest vreesachtige, dus degene die de meeste vrees heeft, dan wordt het meest bange vogeltje een geloofsheld. Ziende op Christus mogen zulken dan getuigen:

Ik zal, vol heldenmoed,
Daar mij Zijn hand behoedt,
Tienduizenden niet vrezen.

Dan ben je niet bevreesd voor een Farao die alleen het lichaam kan doden. Dan mag je geloven dat de Farao in Gods hand is. Dat hij zich niet kan roeren noch bewegen. En dat is nog zo. De vijand kan zich niet roeren noch bewegen tenzij de Heere het toestaat. Dan ben je niet bevreesd voor Farao of satan. Dan mag u het weten dat Christus altijd voor u bidt. Hij heeft het beloofd dat Hij voor de Zijnen zal bidden opdat hun geloof niet zal ophouden. Hoe benauwd de omstandigheden dan ook zijn, als u met een geloofsoog mag zien op Christus, gaat u smeken voor uw vijanden, net als Stefanus. Toen hij gestenigd werd zag hij Christus staan. En die Christus staat er nog steeds om Zijn Kerk te hulp te komen. Stefanus viel op zijn knieën en bad voor zijn vijanden.

Amram en Jochebed vreesden niet. Dat wil niet zeggen dat ze roekeloos waren, want ze verborgen hun jongetje. Ze deden alles om het kindje te beschermen. Ze verborgen het voor de dodelijke aanvallen van Farao. Ziet u wel dat Gods kinderen middelen gebruiken, ook in natuurlijke noden? Dat doen ze biddende. Ze vragen: 'Heere, wilt U de middelen zegenen? Wilt U een vurige Muur rondom ons zijn? U bent toch de Getrouwe? Het gaat toch om Uw eer?' Zo zal het geklonken hebben in Gosen.

Ze verborgen hun kind. Het woordje 'verbergen' betekent ook 'geheimhouden'. Wanneer het geloof in oefening is, zijn er momenten dat u dat geheimhoudt voor een ander. Dan kun je zo vol zijn, dat je het niet kunt delen. Anderzijds kan het ook zijn dat je denkt: Als ik nú ga spreken, zoek ik mezelf, en dan komt er iets tussen de Heere en mijn ziel. Dus als het

geloof in oefening is, ben je meestal stil. Dan mag het zijn met Jesaja 30 dat in stilheid en vertrouwen uw sterkte is.

Er was geloof, drie maanden lang. Hun geloof zal ook beproefd geweest zijn. Dat kan niet anders. Misschien heeft iemand wel gevraagd: Jochebed, je was toch zwanger? Waar is jouw kind gebleven? O, dat geloof is beproefd op de momenten dat het jongetje – de toekomstige verlosser – lag te huilen. Wat zullen die ouders tot de Heere geroepen hebben! Maar al die beproevingen zijn nodig geweest – en dat zijn ze ook nu nog – om uitgedreven te worden tot de Heere. Ze zijn nodig om onszelf over te geven aan de Getrouwe. Als we voor eigen eer strijden, moeten we het verliezen. Deze ouders mochten zien op Gods eer. En wat er dan ook is, hoe hoog de bestrijdingen en aanvechtingen dan ook gaan, als dan het hoofd naar boven geheven wordt, mag het zijn:

Ons staat de sterke Held ter zij',
Dien God ons heeft verkoren.
Vraagt gij Zijn Naam? Zo weet,
Dat Hij de Christus heet,
Gods Eengeboren Zoon,
Verwinnaar op den troon!
De zeeg' is ons beschoren!

Na drie maanden konden ze het jongetje niet langer verbergen. Kanttekening 60 zegt dat het een zwakheid van hun geloof was. Anderzijds ging dat gepaard met hoop dat iemand hem zou vinden. Daarom zegt kanttekening 60 ook: 'Al is het geloof zwak, het wordt hier toch voor waar gehouden.'

Er zijn zoveel zwakgelovigen. Weet u waar het om gaat? Het gaat om ... een oprecht geloof. De een heeft een sterker geloof dan de ander. Het komt er maar op aan of het beginsel

uit God is. Het geloof kan zwak zijn. Stel dat u zwakke ogen hebt, dan ziet u het voorwerp waarnaar u kijkt minder scherp. Zo is het ook met een zwak geloof. Als u een zwak geloof hebt, ziet u Christus minder. We zien nogal eens dat zwak geloof overgaat in ongelooft. Dan gaan dezulken in duisternis over de wereld. Dan vallen ze in de poel Mistroutwen omdat ze niet op Christus zien. En dan is er geen houvast aan de belofte. Wanneer ze weggezonden zijn in de poel Mistroutwen, is Christus nodig om hen daaruit te halen.

Er was bij Amram en Jochebed een zwak geloof, maar toch deden ze een geloofsdaad. Dat lezen we in het Woord. Zij moesten er zelf geheel tussenuit. Misschien hadden ze gedacht dat zij dat jongetje konden bewaren. Maar ze moesten er helemaal tussenuit en geheel op God vertrouwen.

Na drie maanden zien we Jochebed biddend, in het geloof, een biesen kistje vlechten. Dat was geloofswerk. Ziet u haar uitgaan naar de rivier om het kistje daar neer te leggen? Dat was een daad van geloof. Ze mocht in het geloof Mozes in het biesen kistje in de handen van Gods voorzienigheid leggen. Kinderen, wat ben je gelukkig als je zulke ouders mag hebben! Moeder Jochebed heeft haar kindje in de rivier gelegd, maar wel in de handen des Heeren.

Laat Hem besturen, waken!
't Is wijsheid wat Hij doet.
Zóó zal Hij alles maken,
Dat g' u verwond'ren moet.

De Heere heeft in Zijn voorzienigheid over Mozes gewaakt. Kinderen, de krokodillen konden niet bij hem komen. Als je door God bewaakt wordt, ben je welbewaakt. De Heere heeft ook het hart van de prinses geneigd. Ze werd ingenomen door

de schoonheid van het kindje. En toen het jongetje weende, werd ze daardoor getroffen. Het was Gods voorzienigheid dat hij huilde toen de prinses in de buurt was. Het was eveneens Gods voorzienigheid dat het jongetje weer thuis mocht komen bij zijn eigen ouders. Wie had dat ooit gedacht! Zijn vader en moeder werden zelfs betaald voor zijn verzorging. Ja, ze kregen een vergoeding van het hof van Farao omdat ze hem wilden opvoeden en beschermen. Wie kan Gods wijs beleid doorgronden!

Mozes mocht op de plaats zijn waar zijn vader en moeder hem konden onderwijzen in de leer die naar de godzaligheid is. Hij werd in zijn eerste jaren opgevoed in de vreze des Heeren. Toen het Gods tijd was, moest hij naar het hof. Maar ook daar gebeurde alles in de weg van Gods voorzienigheid. Hij heeft daar alles mogen leren om op Gods tijd het volk uit Egypte te kunnen leiden. Wat zijn Gods wegen wonderlijke wegen. Onbevattelijk.

Blik eens terug in uw eigen leven. Zeker Gods kinderen kunnen soms zo duidelijk zien: Dáár sprak de Heere. Dáár werkte de Heere. Dáár gebeurde dat. Ik dacht dat de Heere tegen me was. Vult u het maar aan. Later, als ze erop terug mogen blikken, mogen ze zeggen: Het was Gods hand. Dit was Gods leiding. Die donkere, kromme wegen, die diepe dalen? Ze waren nodig, opdat God de eer mocht ontvangen.

Kijkt u allemaal maar eens terug in uw eigen leven. Ouders, kijk eens naar het leven van uw kinderen; kinderen, kijk eens naar het leven van je ouders. Kijk eens naar het huwelijksleven. Het wonder dat juist die man en die vrouw zijn samengebracht mag dan wel gezien worden als een steeds groter wonder uit Gods hand. Kijk ook eens in het ambtelijke leven, broeders. Er moesten dingen in uw leven gebeuren om in het

ambt te kunnen oefenen. Er was het een en ander nodig om de kerk te kunnen en mogen dienen.

Wat liggen er veel lessen in deze stof. Dan voelen wij ons zo tekortschieten omdat we er maar enkele dingen van hebben kunnen zeggen. Denkt u er ook nog eens over na. Neem ook enkele dingen mee. In de eerste plaats dat satan in onze tijd eveneens zoveel pijlen heeft. Dat hij niet alleen komt als een zwarte duivel, maar dat hij ook kan komen als een witte duivel. Als een engel des lichts. Maar, Christus is sterker dan het geweld van satan.

Denkt u er in de tweede plaats nog eens over na dat de Heere de Getrouwe is. Hij zal Zijn belofte vervullen. Hoe? Door de dood heen. Neem in de derde plaats mee dat de Heere de belofte die Hij aan u schonk – waardoor u dacht dat u van alles verlost was – de vervulling nog niet is. En neem ten slotte mee dat er alleen bij de Heere voor alle tijdelijke en geestelijke nood verlossingen zijn. Groter dan de Helper is de nood toch niet. De Heere regeert, Hij zal Zijn almacht tonen. Zoals de Heere toen – in die moeilijke tijd – doorging met Zijn Kerkvergaderend werk, zo gaat Hij ook nu door. Het zal waar zijn dat uit hen – ook uit ons – altijd iemand zal komen voort om de nakomers Zijn Woord te verkondigen.

Gemeente, in het paradijs hebben we onszelf opgeofferd aan satan. Ik hoop dat de Heere u dat wil leren. Toch roept Hij u nog: ‘Komt herwaarts tot Mij allen die vermoeid en belast zijn –van de satan, van de zonde, van de wereld – en Ik zal u rust geven.’ Is dat geen wonder? O, mocht u leren luisteren:

Zo gij Zijn stem dan heden hoort,
Gelooft Zijn heil- en troostrijk woord,
Verhardt u niet, maar laat u leiden.

De Heere zal doorgaan.

Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht,
Tot in het laatste nageslacht.

Amen.